

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **PELZ CZ s. r. o.**, IČ: 25527789
sídlem Chmelník 1157, Zlín - Malenovice
zastoupen společností **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář s. r. o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, čj. 48272/18/5300-21443-712165

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 7. 5. 2015 zahájil Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) u žalobce kontrolu na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období květen až prosinec 2012, leden až prosinec 2013 a leden až prosinec 2014 (viz protokol č. j. 1092352/15/3301-61563-

709464). Správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně za předmětná zdaňovací období podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, z přijatých plnění od společnosti Felicite, s. r. o., DIČ: CZ24122548 (dále jen „Felicite“). Žalobce podle správce daně neprokázal, že mu služba - reklamní služby na internetu, remarketing a SEO optimalizace - byla skutečně poskytnuta. Na základě výše uvedeného doměřil správce daně žalobci celkem jedenácti dodatečnými platebními výměry daň v celkové výši 417 717 Kč a penále ve výši 83 538 Kč.

2. Odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 29. 12. 2018.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť jej považuje za nezákonné. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný zjistil skutkový stav zcela nedostatečně. Podle žalobce je prokazování služeb, jejichž samotná existence není materiální povahy (resp. jejich výsledkem je pouhé zobrazení ve vyhledávačích), vždy problematické. I z těchto důvodů musí být ke zjištění a prokázání takovýchto skutečností vyvinuto maximální úsilí jak ze strany správce daně, neboť jen ten disponuje prostředky, které mohou pomoci vysvětlit a dokreslit veškeré podrobnosti o provedených službách, tak i ze strany daňového subjektu. Žalobce poukazuje na skutečnost, že společnost Felicite vlastnila účet u společnosti Google Ireland Ltd. v rámci služby Google Adwords za měsíce 8 - 12 roku 2014 - z tohoto zjištění je zřejmé, že společnost Felicite služby pro žalobce realizovala. I tvrzení žalovaného o odborné nezpůsobilosti společnosti Felicite a neexistence příslušného oprávnění není pravdivé. Z živnostenského rejstříku totiž plyne, že společnost Felicite měla v rámci svých oborů činností i reklamní činnosti, marketing nebo poradenství v oblasti informačních technologií. Za zásadní pochybení žalovaného považuje žalobce nesprávné provedení dožádání na nadnárodní korporaci Google Ireland Ltd. Žalovaný si neověřil, zda u této společnosti existuje účet vedený jménem žalobce, kdo tento účet spravuje nebo k tíži jaké platební karty byly platby účtovány. Je totiž velmi pravděpodobné, že v systému Google Adwords byl účet veden na jméno žalobce, avšak platební karta uložená v systému patřila korporaci Felicite. I přes upozornění žalobce však žalovaný tyto skutečnosti neověřil s tím, že se nejedná o relevantní informaci. Podle žalobce však šlo o důkazní prostředky zásadního charakteru, které mohly přímo prokázat vazbu mezi dodavatelem Felicite a žalobcem.
4. Žalobce, coby příjemce reklamy, archivoval řádně vyplněné objednávky a otisky obrazovky nejen s výsledky SEO optimalizace, ale i s výsledky a analýzami služby Google Adwords. Realizace služeb byla ověřena nejen výtisky obrazovky ale i jednatelem žalobce. Na reklamu reagovaly i konkrétní subjekty, které se staly novými zákazníky žalobce. Z tohoto důvodu neměl žalobce nejmenší důvod zjišťovat, zda reklamu realizuje přímo jednatel dodavatele nebo jeho subdodavatelé. Byla proto v dobré víře při přijetí této reklamy, přičemž podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je povinností správního orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře.
5. Žalovaný žádným způsobem nezpochybnil faktické provedení reklamy. Zpochybnil pouze skutečnost, že předmětnou reklamu dodala společnost Felicite. Toto tvrzení opřel pouze o skutečnost, že společnost Felicite nebyla pro správce daně kontaktní. Provedení reklamních služeb však potvrdil jednatel společnosti Felicite, pan M. Š. Popsal, že tyto

služby prováděl prostřednictvím společností DEEPLAY s. r. o., sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3 (dále jen „DEEPLAY“), a DOTPOINT s. r. o., sídlem Kaprova 42/14, Praha 1 (dále jen „DOTPOINT“). Ve věci obchodní spolupráce dodavatele žalobce s jeho subdodavatelem pak žalobce důkazní břemeno netíží. Přesto je i nadále přesvědčen, že osoba B. N. D. existuje, neboť všechny jeho tři společnosti (DEEPLAY, DOTPOINT a Felicite) stále toto jméno v obchodním rejstříku obsahují jak na pozici jednatele, tak i na pozici společníka. Pokud by daná osoba neexistovala, již by tyto společnosti Krajský soud v Brně vymazal. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, čj. 4 Afs 58/2017 - 77, ze kterého dovozuje, že bylo-li nesporně prokázáno, že plnění fakticky existovalo, není rozhodné, kdo plnění poskytl a nelze tak daňovému subjektu odmítnout nárok na odpočet. Žalobce také odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, čj. 8 Af 5/2015 - 82, ze kterého pro sebe dovozuje, že žádné skutečnosti, které již odezněly, nelze následně prokázat s absolutní jistotou a nelze tak po daňovém subjektu požadovat důkazní standard, který není možné naplnit.

III. Argumentace žalovaného

6. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba **není důvodná**.
8. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

Skutková zjištění

9. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
10. V průběhu daňové kontroly bylo z předložených dokladů zjištěno, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH vždy na základě dokladu vystaveného dodavatelem Felicite, a to vždy za reklamu na Google.cz a další přidružené služby v celkové výši 417 717 Kč za zdaňovací období říjen a prosinec 2012 (doklady č. 2012079, 2012102 a 2012122), únor až duben 2013 (doklady č. 2013005, 2013024 a 2013057), červen 2013 (doklad č. 2013076), listopad až prosinec 2013 (doklady č. 2013149 a 2013161), leden 2014 (doklad č. 2014004), duben až květen 2014 (doklady č. 2014023, 2014016, 2014040 a 2014057). Podle jednotlivých daňových dokladů měly být tyto služby poskytnuty podle smlouvy č. 01112011 ze dne 1. 11. 2011 a na základě objednávek žalobce. K jednotlivým daňovým dokladům vystaveným společností Felicite jsou přiloženy otisky obrazovky a tabulky výkonnosti sestav, na kterých jsou uvedeny údaje řazené ve sloupcích nazvaných: klíčové slovo, reklamní sestava, prokliky, zobrazení, CTR, průměrná cena, cena a prům. pozice.
11. Správci daně vznikly pochybnosti o skutečném poskytnutí služeb v tvrzeném rozsahu s ohledem na neprůkaznost předložených listin a to, že společnost Felicite je v místě sídla nekontaktní a žádnou činnost zde neprovozuje, jde o sídlo virtuální bez označení na budově, dveřích či zvoncích. Dožádáním ze dne 31. 7. 2015 tak vyzval žalobce, aby

prokázal a doložil uskutečnění těchto plnění, aby doložil smlouvu č. 01112011 ze dne 1. 11. 2011 a veškeré listiny a dokumenty týkající se reklamních služeb, listiny a písemnosti od poskytovatele služeb společnosti Google, ze kterých by bylo patrné kdy a v jakém rozsahu byla reklama zveřejněna (výzva k prokázání skutečností ze dne 26. 2. 2016, č. j. 298618/16/3301-61563-709464).

12. V odpovědi na výzvu žalobce uvedl, že všechny reklamy zajišťovala společnost Felicite; žalobce tedy nebyl přímým partnerem společnosti Google, a proto nemůže předložit smlouvy se společností Google. Společnost Felicite poskytovala žalobci službu Google Adwords, která je založena na tom, že stránky jsou zobrazeny na prvních místech vyhledávače s odkazem, že se jedná o placenou reklamu a za každé kliknutí na tyto stránky účtuje společnost Google určitou částku, která je odvislá od množství prokliků. Žalobce doplnil, že všechna období a částky vyplývají z přehledů prokliků předložených správci daně společně s printscreeny. Kromě Google Adwords prováděla společnost Felicite pro žalobce i SEO analýzu a SEO optimalizaci spočívající v optimalizaci webových stránek žalobce tak, aby nejběžnější vyhledávače umístily její stránku na první místa. Poslední službou, která byla poskytována, je tzv. služba remarketingu pracující na základě cookies. Žádné doklady ani písemnosti žalobce ke svým tvrzením nedoložil.
13. Na návrh žalobce provedl správce daně dne 28. 4. 2016 svědeckou výpověď Ing. M. Š., který byl v období od 19. 7. 2011 do 3. 12. 2014 jednatelem společnosti Felicite (protokol o výsledku svědka ze dne 28. 4. 2016, č. j. 1053461/16/3301-61563-709464). Svědek uvedl, že Felicite poskytovala žalobci služby reklamy na internetu. Princip spolupráce byl takový, že pan Pelz (jednatel žalobce) uvedl v objednávce maximální výši částky k proinvestování a oni jako obchodní společnost tuto službu včetně dat v příloze nakoupili od jejich dodavatelů. Poté na konci měsíce reklamu uskutečněnou v daném měsíci prezentovali a vysvětlili žalobci. Bylo dohodnuto, že zásadní pro jejich spolupráci budou sestavy dodané k fakturám a faktické výsledky v podobě odezvy z internetu, to znamená, jestli bude zpětná vazba formou emailů, telefonů, objednávek, ať už od nových či stávajících klientů. Data byla dodávána vždy za uplynulý měsíc v souhrnném přehledu, neboť kratší časové období by nemělo správnou vypovídající schopnost. Dále svědek uvedl, že jelikož nespolupracovali přímo s Googlem, ale tuto službu nakupovali od svých dodavatelů, neměli data z Adwords Google k dispozici. Na otázku, kdo konkrétně reklamní stránky pro žalobce zhotovil a udržoval, svědek odpověděl, že to byli IT specialisté dodavatele a že dodavateli reklamních služeb byly pravděpodobně společnosti DEEPLAY, DOTPOINT anebo jiná společnost, kterou zajistil pan D. Svědek doplnil, že smlouvy na reklamní služby byly součástí účetnictví, které nemůže předložit, jelikož jej předal panu D. K úhradám faktur svědek uvedl, že byly placeny v hotovosti panu D. nebo jeho zplnomocněným zástupcům v limitu plateb v hotovosti.
14. Při ověřování obchodních partnerů společnosti Felicite jmenovaných Ing. Š. správce daně zjistil, že společnost DOTPOINT byla zapsána do obchodního rejstříku dne 31. 8. 2012, přičemž B. N. D. se stal jediným jednatelem a společníkem dne 11. 9. 2012. Předmět podnikání společnosti DOTPOINT zapsaný v obchodním rejstříku je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Společnost DOTPOINT má v obchodním rejstříku zapsáno stejné sídlo jako společnost Felicite. Společnost DOTPOINT nereaguje na výzvy místně příslušného správce daně, za zdaňovací období roku 2012 a roku 2013 podala nulová daňová přiznání k dani z příjmu právnických osob, ve kterých uvedla počet zaměstnanců nula.

15. Z výpisu obchodního rejstříku společnosti DEEPLAY správce daně ověřil, že jejím jednatelem a společníkem byl od 19. 7. 2011 do 6. 9. 2012 Ing. M. Š. Ode dne 5. 9. 2012 se stal jednatelem a ode dne 6. 9. 2012 jediným společníkem B. N. D., nar. X, 9000 V., u. V. H. 24, Bulharská republika. Předmět podnikání obchodní společnosti DEEPLAY zapsaný v obchodním rejstříku je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Společnost DEEPLAY sídlí na virtuální adrese, nespolupracuje s místně příslušným správcem daně. Z výkazu zisku a ztrát k 31. 12. 2013 plyne, že společnost DEEPLAY za rok 2012 vykázala tržby z prodeje výrobků a služeb ve výši 106 000 Kč a za rok 2013 ve výši 698 000 Kč. V daňových přiznáních podaných za rok 2012 a 2013 uvedla počet zaměstnanců nula.
16. Interpol Sofie správci daně na žádost sdělil, že B. N. D., nar. X, se v bulharských databázích nenachází a osoba tohoto (ani podobného) jména není registrovaná na adrese 9000 V., u. V. H. 24, Bulharská republika.
17. Správce daně na základě výše uvedených zjištění ve zprávě o daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu, neboť neprokázal faktické poskytnutí reklamních služeb uvedených na předmětných daňových dokladech, a tudíž ani vynaložení těchto výdajů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry správce daně potvrdil.

Právní posouzení

18. Zdejší soud se již obdobnou věcí žalobce zabýval, a to v řízení pod sp. zn. 30 Af 30/2018, a dne 30. 1. 2020 vydal v této věci rozsudek čj. 30 Af 30/2018 - 42. Soud přezkoumával sice daň z příjmu právnických osob, ovšem předmětem bylo stejné plnění za prakticky stejné zdaňovací období. Většinu argumentů, které žalobce uplatnil i nyní v žalobě, již soud odmítl ve svém dřívějším rozsudku jako nedůvodné.
19. Jádrem sporu je, zda žalobce prokázal v daňovém řízení, že jím uplatněné plnění – reklamní služby na internetu poskytnuté společnosti Felicite, splňuje podmínky podle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.
20. V prvé řadě soud odmítá tvrzení žalobce, že žalovaný zpochybnil pouze dodání předmětného plnění společností Felicite, aniž by zpochybnil plnění jako takové. Ve zprávě o daňové kontrole, čj. 848749/17/3301-61563-709190 totiž správce daně jasně konstatoval a podrobně odůvodnil, že žalobce neprokázal, že reklama na stránkách www.google skutečně v daném čase a v daném rozsahu proběhla (str. 30 - 39 zprávy o daňové kontrole). Jeho závěry potvrdil žalovaný v napadeném rozhodnutí (zejm. body 32, 33 a 45). Soud se ztotožňuje se závěry správce daně a žalovaného, že se žalobci nepodařilo prokázat, že k předmětnému plnění skutečně došlo.
21. Žalobce v řízení předložil faktury – daňové doklady, objednávky, otisky obrazovky a výkonnost sestav. Správci daně vznikly pochybnosti o uskutečnění plnění z důvodů, že přiložené podklady neprokazovaly skutečné provedení deklarovaného plnění, a dále, že dodavatel Felicite byl ve vztahu ke správci daně nekontaktní a měl sídlo na virtuální adrese. Správce daně tak vyzval žalobce k tomu, že má předložit listiny, které prokážou jednak to, že plnění uskutečnila společnost Felicite, a také to, že k plnění skutečně došlo. Správce daně tak žalobce například vyzval k předložení smlouvy č. 01112011, na kterou všechny vystavené daňové doklady odkazovaly a která tak zřejmě měla upravovat vztah mezi žalobcem a společností Felicite. Takovou smlouvu žalobce nepředložil a k prokázání

předmětného plnění navrhl provést výpověď jednatele společnosti Felicite pana Š. Tomuto návrhu správce daně vyhověl, přičemž z výpovědi jednatele Š. vyplynulo, že služby reklamy neposkytovala přímo společnost Felicite, ale její subdodavatelé. Tyto subdodavatele přitom jednatel Š. identifikoval nejistě tak, že to budou pravděpodobně společnosti DEEPLAY, DOTPOINT či jiná společnost. Jednatel Š. nebyl schopen předložit žádné doklady vztahující se k poskytování předmětných služeb. Veškeré doklady a účetnictví předal novému jednateři, kterým byl pan B. N. D., osoba bulharské národnosti. Nový jednatel společnosti Felicite D., stejně jako společnosti DEEPLAY a DOTPOINT, nebyly pro správce daně ve věci kontaktní. K osobě D. navíc správce daně zjistil, že se na deklarované adrese nezdržuje a osobu tohoto jména Interpol vůbec neeviduje, podle bulharských databází tato osoba neexistuje. Z uvedeného má soud za prokázané, že žalobce nepředložil důkazy o tom, že předmětné reklamní služby nějaký dodavatel skutečně provedl. Žalobce neprokázal smluvní vztah mezi ním a společností Felicite a zároveň není ničím prokázáno, že by společnost Felicite nějakou službu pro žalobce provedla. Jak vypověděl jednatel Š., služby pro žalobce sama společnost Felicite nakupovala od subdodavatelů, a to v hotovosti a od přesně neuzavřeného okruhu subdodavatelů – aniž předložil doklady k prokázání tohoto tvrzení. Správce daně nekladl žalobci k tíži primárně to, že jeho dodavatel či další subjekty jsou nekontaktní. Situace však je taková, že žalobce nebyl schopen prokázat uskutečnění jím nárokováného plnění. V této situaci mu mohl jeho dodavatel či další subjekty (subdodavatelé) důkazně „pomoci“ a objasnit sporné okolnosti poskytovaného plnění.

22. Žalobce však ani neprokázal, že by reklamní služby vůbec někdo realizoval. K tomu totiž předložil pouze otisky obrazovky „Google stínící systémy“, „Google venkovní přístřešky“ a „Google markýzy“. Tyto otisky obrazovky měly prokazovat zobrazené výsledky ve vyhledávači Google po zadání klíčových slov. K tomu se vyjádřil správce daně na str. 34 a 35 zprávy o daňové kontrole a konstatoval, že žalobce doložil tyto otisky ke všem tvrzeným plněním, tedy počínaje rokem 2012 a konče rokem 2014. Všechny otisky obrazovky jsou přitom zcela totožné co do informací, které se měly ve vyhledávači Google zobrazit po zadání klíčových slov. Soud srovnal otisky obrazovky přiložené k faktuře č. 2012079 ze dne 30. 10. 2012 a otisky přiložené k faktuře č. 2014057 ze dne 30. 5. 2014. Srovnané otisky obrazovky jsou zcela totožné co do výsledků, které vyhledávací portál Google zobrazil po zadání klíčových slov „markýzy“, „stínící systémy“ a „venkovní přístřešky“. Již tuto skutečnost považuje soud za velice zvláštní, neboť je vysoce nepravděpodobné, že by se výsledky vyhledávání na portále Google za prakticky dva roky vůbec nezměnily. Stejným je i číslo přibližného počtu výsledků u klíčového slova „venkovní přístřešky“, a to 272 000 přibližných výsledků u srovnaných otisků. Ze zprávy o kontrole vyplývá, že taková shoda panuje u všech přiložených otisků obrazovky. Tyto pochybnosti jsou pak umocněny tím, že předložené otisky obrazovky neobsahují datum svého pořízení. Soud tak přiložené otisky obrazovky považuje za nevěrohodné. V podrobnostech odkazuje soud na body 32 a 33 svého dřívějšího rozsudku čj. 30 Af 30/2018 - 42, ve kterých se podrobněji zabýval problematikou přiložených otisků obrazovky žalobce. Soud uzavírá, že v předcházejícím daňovém řízení neunesl žalobce své důkazní břemeno a neprokázal, že posuzované plnění bylo uskutečněno.
23. Stejnou optikou pak lze nahlížet i na přiložené listiny označené jako „Výkonnost sestav“ a „Výkonnost klíčových slov“, které obsahují číselné údaje k jednotlivým reklamním sestavám a klíčovým slovům vyhledávání. Z těchto listin však není zřejmé, z jakého systému a kdy byly pořízeny, kým byly pořízeny a není zcela jasná jejich spojitost se

systémem Google. Správce daně svá zjištění podrobně popsal na str. 35 - 38 zprávy o daňové kontrole, kde mimo jiné konstatoval, že kromě výše uvedené neprůkaznosti neodpovídá obsah některých sestav následné faktury k ní přiložené (např. doklad č. 2013005 ze dne 31. 1. 2013 – částka dle sestavy a částka v dokladu se liší o 5 000 Kč). Přiložené sestavy tak nejsou způsobilé prokázat realizaci tvrzených služeb.

24. Pokud jde o návrh žalobce, že se správce daně měl obrátit na společnost Google za účelem zjištění, zda tato společnost nevede účet na jméno žalobce, považuje jej soud za absurdní. Pokud měl žalobce účet u společnosti Google, přes který byla realizována tvrzená reklama ve statistických částkách, nepochybně si toho musel být vědom a mohl předložit důkaz, který by to potvrdil. Nelze se důkazního břemene zprostit tím, že správce daně má nástroje, jak se na společnost Google obrátit. V daňovém řízení se předpokládá důkazní aktivita ze strany žalobce. Podle soudu je pak přiměřeným požadavek, aby žalobce doložil, že je na jeho jméno veden účet u společnosti Google. Žalobce de facto požaduje od správce daně, aby prokazoval existenci vztahu mezi ním a svým dodavatelem - společností Felicite. Tu soud žalobci připomíná, že vztah se společností Felicite a jí poskytované služby tvrdil sám žalobce. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je jeho povinností prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení. Zároveň však tato okolnost není důležitá pro posouzení věci, jelikož samotná existence účtu neprokazuje tvrzené reklamní služby, jejich rozsah a částku vynaloženou na jejich pořízení. Pokud jde o účet společnosti Felicite u společnosti Google, ověřoval tuto skutečnost správce daně s ohledem na nekontaktnost tohoto subjektu. To, že společnost Felicite měla u společnosti Google účet v období 8 – 12 měsíce roku 2014 rovněž neprokazuje, že by snad poskytovala nějaké služby. Jedná se o první indicii, která svědčí o nějakém vztahu mezi společností Felicite a Google. Bez dalších důkazů je však existence tohoto vztahu bezpředmětná, neboť tento účet mohl souviset se zcela jinými službami a pro jiné subjekty, pokud vůbec.
25. K argumentaci žalobce o příslušeném oprávnění společnosti Felicite k poskytnutí deklarovaných služeb soud uvádí, že jde o zcela marginální skutečnost, která nehrála při posouzení předmětné věci žádnou roli. Pokud nebylo prokázáno, že společnost Felicite vůbec nějaké služby poskytla, je irelevantní, zda k tomu měla či neměla oprávnění nebo jaké činnosti měla zapsány v obchodním rejstříku.
26. Pokud pak jde o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 Afs 58/2017 - 77, není přiléhavý. Jak totiž sám žalobce uvádí, je-li prokázáno, že plnění fakticky existovalo, není rozhodné to, kdo jej poskytl. Správce daně však zpochybnil existenci samotného plnění. Jeho závěry potvrdil žalovaný a v tímto rozsudkem i krajský soud. Závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu tak na případ žalobce nedopadají. Stejně tak odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 8 Af 5/2015 - 82 není zcela přiléhavý. Soud nepochybně, že prokazování nehmotného plnění po uplynutí několika let může být důkazně problematické. V případě žalobce však o takový případ nejde, neboť nebyl schopen vůbec prokázat smluvní vztah mezi ním a svým dodavatelem – smlouvu, na kterou všechny předložené faktury odkazovaly, nepochybně mohl mít ve své dispozici a nejedná se o nějaký „zákeřný“ důkaz. Dále žalobce vůbec nevěděl, zda měl u společnosti Google účet na své jméno a žádal správce daně, aby tuto skutečnost zjistil. K doložení, že služba byla uskutečněna, doložil pouze otisky obrazovky a výkonnost sestav, se kterými se soud výše vypořádal a považuje je za nevěrohodné a neprůkazné.

27. Na závěr soud podotýká, že tvrzeními o shodných, či naopak rozdílných postupech správce daně u jiných daňových subjektů, které žalobce uplatnil v replice doručené soudu dne 9. 5. 2019, se soud nezabýval. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud žalobu v mezích žalobních bodů, které byly včas uplatněny. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 1. 11. 2018. Pokud tak jde o skutečnosti žalobcem tvrzené v bodě IV. repliky, soud je vyhodnotil jako pozdě uplatněné. Stejně tak soud nepřihlédl k návrhu na provedení důkazu zprávou o daňové kontrole za roky 2011 a 2012 na dani z přidané hodnoty, neboť směřuje k prokázání opožděně uplatněného žalobního bodu.
28. Soud na závěr shrnuje, že žalobce neunesl své důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu, jelikož neprokázal faktické uskutečnění poskytnutých služeb společností Felicite v tvrzeném rozsahu.

V. Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 3. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu